

**RÄÄTÄLIMESTARIN
TALO**

**RAVINTOLA
STRAND**

**MARIEFREDIN
KIRKKO**

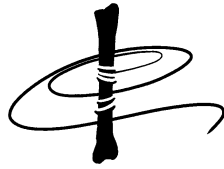
**ESTRIDIN JA
MAGNARIN TALO**

**GRIPSHOLMIN
LINNA**

L U K U 8 7

Levottomia unia

VIGGON HERÄTYS PIIPPASI kahdelta yöllä. Hän oli heti täysin hereillä. Oli aika kömpiä ylös ja suorittaa tieteellinen koe.

Viggo oli nimittäin kuullut, että jos nukkuvan ihmisen sormet kastetaan veteen, tämä pissaa alleen.

Kun kuulee jotain sellaista, niin on ihan pakko selvittää, pitääkö se paikkansa. Viggolla oli isovelji, joka soveltui erittäin hyvin tutkimuskohteeksi.

Alrik tuhisi viereisessä sängyssä. Viggo makasi hiljaa ja kuunteli. Ei, Alrik ei ollut herännyt piippaukseen. Hyvä.

Viggo oli valmistautunut. Sängyn alla odotti Frejakoiran vesikuppi. Nyt Viggo hiipi Alrikin luo vesikuppia kantaen. Alrik makasi selällään, ja hänen toinen kätensä roikkui sängyn laidan yli kohti lattiaa. Täydellistä.

Viggo nosti vesikuppia lähemmäksi Alrikin sormia. Tämä oli kokeen vaarallinen osuus. Jos tutkimuskohde heräisi, hän oletettavasti tappaisi Viggon, mutta sellaisia riskejä täytyi ottaa, jos intohimona oli tiede.

Viggo odotti. Alrikin hengitys muuttui epätasaiseksi, mutta hän ei herännyt. Hän ei myöskään pissannut alleen. Viggo kohotti peittoa tarkistaakseen asian ja odotti vähän. Alrikin sormet olivat vedessä.

Alrik näki unta, levotonta enteeltä tuntuva unta. Unen alussa hän oli hukkumaisillaan. Hänen oli saatava ilmaa. Hän ui ylemmäksi. Juuri rikkoessaan vedenpinnan hän joutui aivan eri paikkaan.

Nyt hän leijui katon alla pimeässä ja kylmässä huoneessa. Huoneen keskellä seisoi jokin hahmo tai pikemminkin varjo.

Varjo-olento kietoi luunpalan ympärille lankaa ja kangasriekaleita. Se kietoi kietomistaan, kunnes tulos lopulta näytti pieneltä, sotkuiselta vyyhdiltä.

Sitten varjo-olento laski tekeleensä kenkälaatikkoon ja mumisi jotain. Sanat olivat unohdettua kieltä. Loitsuja.

Mitä kenkälaatikossa oli? Unessaan Alrik leijui lähemmäksi, mutta pahvisessa kenkälaatikossa oli vain lankoja ja kankaanpaloja yhtenä myyttynä. Alrik ojensi kätensä voidakseen koskea sitä, mutta hän pysähtyi. Ei, hän ei

uskaltanut! Pieni mytty ei hievahtanutkaan, mutta Alrik tunsu sen muuttuneen.

Alrik tiesi sen näkevän hänet, vaikka sillä ei ollut silmiä. Hän tiesi sen elävän, vaikka sillä ei ollut sydäntä. Se vahti ja tarkkaili Alrikia kuin saalista vaaniva peto.

Vyyhti oli vastasyntynyt, mutta se oli inhottava pikku otus. Ja se tuntui tietävän, kuka hän oli.

Pelon väristys kulki Alrikin läpi.

Yhtäkkiä hän siirtyi jälleen muualle, niin kuin unissa voi tapahtua. Nyt hän seiso katolla. Sieltä hän näki satojen hiirien vilistävän ulos talosta kuin paeten uppoavasta laivasta.

Ne ovat peloissaan, Alrik ajatteli. Ne vaistosivat vyyhdin, tai pikemminkin olennon, ja pakenivat pakokauhun vallassa. Alrik ymmärsi, että hänenkin piti paeta. Hänen täytyi päästä pois, mutta hänen kätensä ja jalkansa olivat kuin lamaantuneita. Hän ei päässyt minnekään.

Viggo tarkkaili Alrikia. Isoveli näytti näkevän painajaisia. Suljetut silmäluomet värisivät, ja jalat nytkähtelivät levottomasti. Ehkä hän näki unta, jossa jokin ajoi häntä takaa.

Yhtäkkiä Alrik veti rajusti henkeä ja nousi istumaan suorana sängyssään. Hän tarttui Viggon paitaan ja tuijotti poikaa hurjana.

– Shit, mitä unta näit? Viggo kysyi ja tuuppasi varovasti jalallaan vesikupin sängyn alle.

Alrik mietti, mutta synkät unet olivat kadonneet. Juuri äsken ne olivat olleet vielä selkeitä, mutta nyt ne olivat poissa. Jäljellä oli vain hiipivä vastenmielisyyden tunne, joka nosti niskahiukset pystyyn.

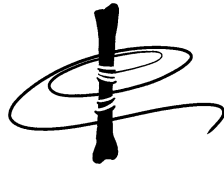
– Minä... en muista, Alrik vastasi. – Jotain inhottavaa se oli.

– Tulenko viereesi nukkumaan? Viggo kysyi.

Alrik nyökkäsi. Viggo haki tyynynsä ja kömpi veljensä viereen.

Hetken kuluttua Viggo nukahti, mutta Alrikin oli vaikea rauhoittua. Hän oli nähnyt unessa jotain iljetävää. Entä miksi hänen sormensa olivat märät? Ei kai hän imenyt peukaloaan unissaan? Silloin hän ei kehtaisi ikinä mennä kavereille yökylään.

L U K U 8 8

Olen aivan kuolemaisillani

ALRIK JA VIGGO ISTUIVAT AAMIAISPÖYDÄSSÄ. Ulkona taivas oli harmaa ja kylmä, mutta keittiön pöydällä paloivat kynttilät. Anders oli keittänyt puuroa, jossa oli omenasosetta ja kanelia. Laylah siemaili kahviaan. Alrik nuuhki tuoksua. Kanelia, kynttilöitä ja päivän lehden painomustetta. Hän piti siitä niin kamalasti. Voi, miten hän olisikaan halunnut jäädä tänään kotiin.

Tänään Mariefredin koulussa oli kuitenkin ulkoilupäivä.

– Menisin mieluummin vankilaan kuin ulkoilupäivään, Viggo marisi. – Laylah kiltti, soita ja ilmoita, että olen kipeä. Luulen tosissani, että olen aivan kuolemaisillani.

Viggo painoi otsansa pöytää vasten.

– Minäkin olen aivan kuolemaisillani, Alrik säesti ja laski myös otsansa pöytää vasten. – Kiitos tästä ajasta kanssanne, Anders ja Laylah.

– Menette pelaamaan golfia, Laylah nauroi ja pörrötti Alrikin hiuksia. – Eikö se olekin tosi kivaa?

– Kivaa? Viggo ponnahti tikkusuorana ylös. – Golf? Kivaa?!

– Ainoa syy, miksi meidän pitää pelata golfia, on se, että melkein kukaan ei ollut valinnut sitä, Alrik selitti.

– Kaikki olivat tehneet jo valintansa, ennen kuin aloitimme Mariefredin koulussa. Meille jäi vain jämät.

– Ihan sairaan epäreilua! Viggo valitti. – Olisin halunnut kiipeilemään. Mitä tahansa paitsi golfia. Ihan tosi, Laylah, voin tulla mukaasi töihin tänään. Saat porata hampaitani, ilman puudutusta. Mieluummin sitä kuin golfia.

Anders hirnui naurusta.

– Vaihdan ennemmin kakkavaippoja kuin pelaan golfia, Alrik vakuutti.

– MINÄ vaihdan ennemmin VANHUSTEN kakka-vaippoja, Viggo huusi. – Ja harjaan heidän tekohampaitaan!

– Top tykkänään, Anders rauhoitteli. – Syömme nyt aamiaista, eikä vatsani kestä tuollaista...

– Harjaan mieluummin vanhusten tekohampaita JA juon heidän hammasmukinsa tyhjäksi, Alrik intoutui.

– Kunhan ei vain golfia!

– LOPETA! Laylah huudahti nauraen. – Andersille tulee huono olo!

– Soita ja ilmoita, että olen kipeä, Anders sanoi ja painoi otsansa pöytää vasten. – Olen kuolemaisillani. Aivan kuolemaisillani.

– No niin, nyt Anders kuoli, Viggo sanoi vakavana. – Laylah, se on sinun syysi. Jos olisit pitänyt meidät kurissa, niin tätä ei olisi koskaan tapahtunut.

– Tukisimme ilomielin sinua tänä vaikeana hetkenä, Alrik sanoi ja nousi seisomaan. – Valitettavasti meidän on kuitenkin mentävä pelaamaan kierros golfia, koska et suostu ilmoittamaan, että olemme kipeitä!

– Voi raukkoja, Laylah sanoi hymyillen. – Nyt kun Anders on aivan kuollut, niin voisitte kai sentään ystävällisesti kerätä lautaset astianpesukoneeseen. Ja hei, älkää unohtako sadevaatteita.

– Hommaa meille uusi kasvatti-isä siihen mennessä, kun palaamme kotiin, Viggo sanoi Laylahille. – Mielellään sellainen, joka ei kuorsaa.

– En minä kuorsaa, Anders mumisi pöytäliinaan.

– Hyss, Laylah sanoi ja laski kätensä Andersin ajellulle päälle. – Kuolleet eivät puhu.

Viggo sulloi sadevaatteita reppuunsa.

Alrik katsoi sadetakkaa. Siinä oli kuvioita. Vaalean-harmaita viivoja kulki ristiin rastiin mustalla sadetakki-kankaalla. Kun Laylah oli kysynyt Alrikilta, haluaisiko hän lähteä mukaan ostamaan sadevaatteita, Alrik oli kieltäytynyt. Nyt häntä kadutti. Jos hän olisi saanut valita itse, hän olisi ottanut kokomustan sadetakin, ei tällaista rumaa. Ehei, tämä saisi jäädä roikkumaan naulaan.

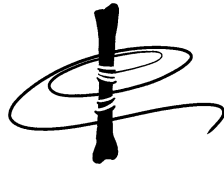
Ei tänään kuitenkaan sada, Alrik ajatteli.

Viggo ja Alrik ajoivat tavarapyörällä golfkentälle. Alrik polki, ja Viggo seisoj pyöräntapeilla.

Juuri poikien päästessä perille alkoi tietenkin sataa.

– Tyypillistä, Viggo tuhahti. – Ei voi mennä enää pahemmaksi.

Siinä Viggo oli kuitenkin väärässä, koska tarkalleen sekunnin kuluttua kaikki menisi paljon pahemmaksi.

L U K U 89

Golf on herrasmiesten laji

– HEIPÄ HEI, POJAT!

Viggo ja Alrik kääntyivät. Heidän takanaan seisoivat Simon ja tämän isä Puukässä-Thomas. Kummallakin oli golfbägi.

– Jaahas, valitsitte siis golfin! Puukässä-Thomas sanoi yrittäen hymyillä. Moista vastaanottoa pojat eivät olleet osanneet odottaa.

– Emme me... Viggo aloitti.

Simon kuitenkin keskeytti hänet.

– Pyh, miten he muka voisivat pelata? Simon sanoi koppavasti. – Eihän heillä ole edes golfmailoja.

Alrik ja Viggo vilkaisivat nopeasti toisiinsa. Nyt he molemmat tiesivät, mikä oli pahempaa kuin golfin

pelaaminen sateisena marraskuun päivänä. Pahempaa oli tietenkin pelata golfia sateisena marraskuun päivänä kiusaaja Simonin ja hänen ääliöisensä kanssa.

– Pidämme huolen, että Alrik ja Viggo voivat pelata, Puukässä-Thomas vastasi.

Sitten mies kääntyi ja heilautti kättään muille oppilaille, jotka olivat valinneet golfin tälle päivälle. Kaikki asettuivat kehään hänen ympärilleen.

Kaikilla oli tietyn merkkiset sadekamppeet, kaikilla oli golfkengät ja kaikilla oli oma golfbägi heilautettuna olkapäälle.

Alrik tajusi, että hän ja Viggo olivat ainoita, jotka eivät harrastaneet golfia.

– Tervetuloa ulkoilupäivään, Puukässä-Thomas toivotti. – Tänään minä ja Jennifer huolehdimme teistä. Jennifer tulee pian.

Alrik ilahtui hieman kuullessaan luokanvalvojansa nimen. Jennifer oli kiva.

– Kuten useimmat tietävätkin, golf on herrasmiesten laji, Puukässä-Thomas jatkoi tärkeän näköisenä. – Se tarkoittaa sitä, että olemme reiluja toisillemme ja käytäydymme hyvin.

Viimeisen hän sanoi katsoen vaativasti Alrikia ja Viggoa.

– Voisimmeko vihdoin viimein aloittaa? Simon kysyi kärsimättömänä.

– Kyllä, mutta ensin meidän golfareiden on huolehdittava tovereistamme, joilla ei ole mailoja, Puukässä-Thomas sanoi.

Puukässä-Thomas kohotti katseensa ja huusi kovalla äänellä Jennifer-opettajalle, joka käveli heitä kohti.

– Hei, Jennifer! Alrikilla ja Viggolla ei ole lainkaan golfmailoja. Eikös meillä ole jotain tänne unohdettuja lastenmailoja? Olisitko niin kiltti, että hakisit ne?

Puukässä-Thomas katsoi Alrikia, joka seisoj sateessa ohuessa takissaan.

– Ja Jennifer, hän jatkoi. – Katso, olisiko siellä unohdettua sadetakkia Alrikille. Ei ole kovin järkevää, että ihmiset lähettävät lapsia ulkoilupäivään ilman kunnon vaatteita.

Alrik katsoi synkeästi Puukässä-Thomasia mutta ei sanonut mitään. Alrik ei halunnut lisää harmeja. Tänään hän pysyisi rauhallisena, tapahtui mitä tahansa. Rauhassa vain.

– Tulkaa mukaani, Jennifer sanoi iloisesti Alrikille ja Viggolle. – Voitte samalla jättää muiden lailla reppunne mailavarastoon.

Yhtään unohdettua sadetakkia ei löytynyt, ja siitä Alrik oli kiitollinen. Oli tarpeeksi nöyryyttävää, että heidän piti pelata lainatuilla ja liian lyhyillä mailoilla.